

HOPE MARKS

BONUSOVÁ
KAPITOLA

MEZI NEBEM A ZEMÍ

JEJÍ DUŠE SE OCITLA MEZI DVĚMA SVĚTY...
ON SE JI SNAŽÍ PŘIMĚT ŽÍT

Mezi tebou a nebem

Milé čtenářky, děkuji za to, že jste si přečetly mou knihu Mezi tebou a nebem, a jelikož to byla má nejkratší kniha, rozhodla jsem se, že Vám daruji bonus.

Doporučuji nejdříve přečíst samotnou knihu, bonus je jeden obrovský spoiler.

A také děkuji všem blogerům a bookstagramerům, kteří knihu sdílí na sociálních sítích, a pomáhají dostat knihu Mezi tebou a nebem do povědomí čtenářů. Jsem za vaši podporu velmi vděčná.

S láskou Vaše Hope

Bonusová kapitola

♪♪Nickelback – Mistake♪♪

Zalapám po dechu a náhle se mi zatřepotají víčka. Světlo v místnosti mě oslepí. Přimhouřím oči a snažím se zaostřit na tmavé postavy.

Umřela jsem?

Jsem v nebi?

Takhle vypadají mrtví? Jen tmavý obrys postavy? I já tak vypadám? Snažím se zvednout ruku, abych si ji prohlédla, ale je jako z betonu. Těžká.

Myslela jsem, že po smrti člověk žádnou bolest necítí. Připadám si jako přejetá parním válcem.

Vědci pěkně kecali. Nevznáším se... spíše ležím.

Ležím?

Začnu si uvědomovat jakýsi hlas.

„Freyo, zlato!“

Zamračím se a pozornost upřu na postavu kdesi u mých nohou. Zrak se mi rozostří.

„J... a... Ja...“ Hlasivky mám jako ve svěráku a nedokážu vydat souvislé slovo.

Uvědomění přichází pomalu. Záblesky hovorů, které se odehrávaly se zdají vzdálenou minulostí. Byly skutečné? Hlava se mi motá a každý nádech přináší vzpomínky. Na tváři mě zahřeje cosi horkého. Slza. Jedna osamělá slza.

„Pane Bože! Myslel jsem... že jsem tě ztratil,“ zašeptá James téměř zlomeným hlasem.

Chci mu prozradit úplně všechno. I když mé tělo procitlo, má mysl se stále ocitá na pomyslné hranici bdělosti. Nejsem si ničím jistá, ačkoliv bych na místě přísahala, s jakou skutečností se potýkám. Tolik bych chtěla pohnout rukou, ovšem přimět jakoukoli část těla k akci je momentálně těžší než v uplynulé době.

Proboha... jak dlouho jsem byla mimo?

Snažím se ze sebe vysoukat hlas, slova ale nepřicházejí.

„Psst... budeš v pořádku. Odpusť mi.“ Na ruce cítím pevné sevření a konečně se mi podaří semknout prsty kolem velké dlaně a dostaví se pocit bezpečí. Ze rtů mi ujde tichý vzlyk, z očí mi kanou horoucí slzy a hrudník se mi otřásá. Nebojím se. Peklem jsem si už prošla. Chtít někomu říct milion slov, dotknout se ho, nebo jen dát najevo, že jsem tady nikdy nebylo těžší, než když jsem byla mezi Jamesem a nebem.

„Psst... jsem tady, Freyo. Zatraceně... vždycky jsem byl. Miluju tě, tolik tě miluju.“

Uvědomím si, že se neotřásá jen můj hrudník. Zabolí mě na srdci a zachvěje se se mnou celý můj svět.

Jsem naživu.

Žiju.

Dostala jsem druhou šanci.

Skličující pocit mě pohltí, jako temnota, která mě vtáhla zpět do mého těla a přinutila mě otevřít oči, abych mohla žít.

Abych mohla dýchat...

Dělat chyby...

Milovat...

Neumřela jsem.

„Taky tě miluju,“ zašeptám téměř bezhlasně, ale James mě slyší. Tentokrát mě slyší a z tváře mi mozolnatými prsty setře slzy.

Ani nedokážu popsat, jak moc vnitřně pláču štěstím. Bezmoc, která mě sžírala je tatam, přesto ji pořád pociťuji. Něco mi říká, že už navždy bude mou součástí.

Zažili jste někdy v noci spánkovou paralýzu? Přesně tak jsem se v kómatu cítila. Bezmocná se pohnout. Někdy nestačí jen chtít. Vůle nesvede všechno. Jak se říká, kde je vůle, tam je cesta... Nevrátila jsem se z vlastní vůle... zásluha patří Jamesovi. Mám na duši šrám... a nehodlám druhou šanci zahodit.

Jsem Freya, a právě jsem se probudila z kómatu.

O tři měsíce později

„Jak se cítíš?“

„Překvapivě skvěle.“ Zavřu víko od pračky a podívám se na hodinky.

Čas se stal mým přítelem, bohužel spánek je pro mě stále obrovský problém. Bojím se... že se znovu ocitnu na hranici života a smrti. Možná vám to přijde ujeté, ale vědět, že vedle vás někdo sedí, mluví na vás a vy jen ležíte a nezmůžete absolutně nic, psychiku člověka změní.

„Připravená na naše první oficiální rande?“

Povzdychnu si. „Za hodinu budu.“

„A Freyo?“

„Ano“

„Na reakce ostatních se vykašli. Už dávno nejsi studentka a vždycky...“

„Nic podobného neřeším, Jamesi.“

Na chvíli se odmlčím a ve sluchátku se ozývá jen náš dech. Poslední události mě donutily přehodnotit priority. Jo, to se asi stává...

„Jdu se připravit, zatím.“ Nečekám na odpověď a rovnou hovor ukončím.

Ve svém pokoji rozevřu skříň a hledám cokoli, co by mi zakrylo jizvu. Po chvíli se posadím na kraj postele, přeložím nohu přes nohu a ukazováčkem si poklepu přes rty. Život je příliš krátký na to, abych se před světem skrývala.

~

Zavřu za sebou vchodové dveře a zastavím se, jakmile spatřím ležerně se opírat Jamese o auto, nohy zkřížené v kotnicích a pohled upřený na mou maličkost srdce mi vynechá úder – možná i více – při pohledu na toho krásného chlapa přede mnou. Věřte mi, kdybyste ho viděli, také byste slintali jen při pohledu na něj. Na sobě má padnoucí tmavé kalhoty a černou košili s vyhrnutými rukávy. Zbožňuji, když mu čouhá předloktí s tetováním. V dáli zaslechnu poslední prozpěvující ptáky chystajících se ke spánku a do nosu mě udeří vůně jara.

„Co je?“ Znejistím.

„Páni. Vypadáš nádherně, zlato.“

„Není to příliš?“ Rozhodím rukama a na šatech uhladím neexistující záhyby.

„Jsi nádherná,“ zašeptá, opře čelo o mé, prstem přejeđe přes jizvu a následně proplete prsty s mými.

Naše dechy se smísí a tělem mi vzplane žár.

„Děkuji. Ty taky nevypadáš k zahození.“

Nakonec jsem zvolila černé šaty zvýrazňující mé křivky, s hlubokým výstřihem na zádech, a lodičky na vysokých jehlách.

„Měli bychom jet,“ zašeptá.

Přikývnu a James mi jako správný gentleman otevře dveře u spolujezdce a já nasednu. Občas mám stále problém s pohybem, všechny mé svaly jsou ztuhlé a ochablé a rozbolavělé, proto se snažím každý den provádět cviky, abych se více rozhýbala a záda mě přestala bolet. Vedle něj se však cítím uvolněně.

Po chvíli zastavíme před restaurací nedaleko kampusu. Malinko znervózním. Je mi fuk, co řeknou ostatní, jen... je zvláštní neskrývat se. Najednou je celý jen můj a já se k němu můžu tisknout kdykoli mě jen napadne. Například s ním jít po ulici, a přitom mít propletené prsty, jako dva milenci, kterými jsme.

V restauraci mi pomůže usadit se k nazdobenému stolu pro dva. Bílý ubrus, tyrkysový běhoun, váza s květinou a svícen se třemi zapálenými svíčkami. Možná malinko kýčovitě, ale v jednoduchosti je krása. No ne?

Na světě je nádherně, i když občas musíme zažít nepříjemné věci, je potřeba si vážit každé vteřiny, kdy dokážeme sami dýchat a žít. Nikdo neřekl, že je život jednoduchý.

Servírka nám podá jídelní lístek, načež nám James objedná nápoje.

„Proč na mě pořád koukáš?“ Zčervenám jak rajče, které žena středního věku u vedlejšího stolu zrovna strká do úst.

„Jsi krásná... a taky jsem nejšťastnější parchant na světě, protože jsi tady. Málem jsem bez tebe umřel, Freyo. Když jsem tě viděl, jak ležíš na zemi a z tebe...“ Zavrtí hlavou. „Chci říct, ležela jsi bezvládně v kaluži krve a nejdřív jsem tě vzal do náruče a zoufale křičel, až poté jsem si uvědomil, že žiješ a odnesl tě do auta. Vůbec mi to v tu chvíli nemyslelo a... kurva... Musel jsem u tebe sedět každý den a mluvit na tebe. Jen jsi ležela a nereagovala. Vyděsila jsi mě.“

„Jamesi...“ Natáhnu se přes stůl a stisknu mu dlaň. „Já... já všechno slyšela.“ Polknu knedlík a snažím se udržet slzy.

„Co? Jak?“ Napnou se mu ramena, skoro vidím, jak mu v hlavě šrotují myšlenky. Prsty si klepe po linii rtů.

Jak je tohle přece možné? Jak může člověk vnímat, když je připojen na přístroje a nedokáže se hýbat? Ani já nic z toho nechápu, ale je zázrak, že jsem ho slyšela...

Kdoví... Kdybych nevnímala... třeba bych se ocitla spíše na té druhé straně a všechno bych nechala za sebou.

„Neptej se mě jak. Přestaňme rozebírat minulé. Ano? Už je to za námi. Zase bude jen dobře.“ Povzbudivě se usměji.

Přeruší nás číšnice, která nám na stůl umístí nápoje a rovnou si objednáme jídlo. Očima projedu místnost a překvapí mě kolik lidí se zaměřuje naším směrem. Nedivila bych se, kdyby ženy pozorovaly muže sedícího proti mně. Sotva vejde do místnosti tyčí se nad ostatními a rozhodně svými ostrými rysy vyniká.

„Myslím, že jsme středem pozornosti.“

„To ty jsi středem pozornosti, zlato. Podívej se na sebe, jak jsi nádherná.“ Jeho pohled mi popálí kůži a z intenzity jeho hlasu se mi zatřepotají víčka.

„Jamesi...“ zarazím se, protože u našeho stolu se objeví Britney.

„Ahoj, slyšela jsem, co se ti stalo. Jsi v pořádku?“ Nasadí falešný pohled, který mnou projede jako ostrý nůž. „Zdravím, pane profesore.“ Uculí se.

Otázka, zda jsem v pořádku už mi docela leze na mozek. Nerada na ni odpovídám, a tak i přes nelibost, na tváři vyčaruji nejupřímnější úsměv, jaký v tuhle chvíli dokážu. Něco mi ale říká, že se nepřišla zeptat, jak se cítím, ale hledala záminku, jak se k Jamesovi přiblížit.

„Jsem v pohodě.“

Přikývne a zaměří svou pozornost na Jamese. „Jak se máte?“

„Teď už skvěle.“ Stiskne mi ruku a povzbudivě se na mě usměje.

„Vy dva?“ Britney zalapá po dechu. „Já... pardon...“ Znejistí a s váhavým krokem zamíří ke svému stolu.

„Pořád nás pozoruje,“ upozorním na fakt.

„Tak ať... Nestydím se za tebe. Nikdy jsem se nestyděl.“

„Ani, když jsem do tebe vrazila a řekla ti, že máš v zadku zaražené pravítko?“

Uchechtne se. „Byl jsem šokován,“ řekne afektovaně. „Žádná studentka si nikdy nepustila pusou na špacír.“

„Protože většina z nich ti do zadku lezla, páč do tebe byly udělané,“ opáčím se sklenicí vody u rtů.

„Jsem prostě přitažlivý.“ Nahodí jeden ze svých neodolatelných úsměvů.

Jestli s tím nepřestane nejspíš přeskočím stůl a přede všemi se na něj vrhnu. Už jen, jakým pohledem mě sleduje, jako bych byla jediná na světě. Nikdo se takhle na mě v životě nedíval.

„Narcisto,“ ušklíbnu se. „Nejspíš bych se měla přesvědčit, jestli vážně nemáte v zadku zaražené pravítko, pane profesore.“

Zamručí cosi nesrozumitelného a já nahodím vítěznou grimasu.

„Raději bych, kdybyste mi slečno, Freyo zkontrolovala motýly v břiše.“

Zakuckám se nápojem, který zrovna usrkávám a představím si působivou erekci, která se mu nejspíš snaží dostat z kalhot, přitom zrudnu... znovu.

Při odchodu, přímo před restaurací si mě James přivine ke svému pevnému tělu a věnuje mi letný polibek.

„Smím tě pozvat k sobě?“ Pozvedne hustá obočí a přitiskne dlaň na mou tvář.

„Jestli smíte, pane profesore? Musíte.“ Zhluboka se nadechnu jeho omamné vůně a nechám se unést okamžikem.

„Neříkej mi tak, nebo...“

„Nebo?“

Zavrtí hlavou. „Ještě nejsi zcela v pořádku.“

Jeho poznámku přeždu a nechám se za doprovodu zvědavých očí doprovodit k autu, kdy odjedeme ruku v ruce domů, kde James zapne hudbu a já zůstanu stát uprostřed obývacího pokoje.

„Víš... stejně je to zvláštní. Občas mám pocit, jako bych se stále neprobudila. Řekni mi... nejsi jen sen, že ne?“

James odtrhne pohled od knihy, kterou zrovna vytahoval z knihovny. A než stačí cokoli říct, pohledem se zarazím na jeho ostře řezané tváři a brýlích.

„Ty nosíš brýle?“

Na tváři se mu objeví křivý úsměv a mně se podlomí kolena. „Jen na čtení. Většinou používám kontaktní čočky.“

„Jak to, že jsem si toho nikdy nevšimla? Rozhodně bys měl nosit jen brýle. Jsi v nich hrozně sexy.“ Uculím se.

Odloží knihu zpět a pár kroky vzdálenost mezi námi smaže, přitom si vzájemně bez hnutí hledíme do očí. Celá se napnu. Už je to dávno, kdy mi byl takhle nablízku. Od doby, co jsem se probudila, chová se ke mně mile, občas pusa, ale k větším intimitám prozatím nebyl prostor.

„Abych ti odpověděl...“ Jeho dech mě polechtá na tváři a mnou projede žár touhy. „Nejsem sen. Dokážu ti, jak moc jsi vzhůru.“

Jeho už tak tmavé oči potemní jako obloha za temné bouře a já si nedokážu vybavit, kdy naposledy jsem viděla něco tak dokonalého.

Olíznu si rty a jeho dlaň konečně spočine na mé tváři a mučivě pomalu s ní sjede přes citlivou kůži na mém krku. Bříšky prstů opíše linii klíční kosti a poté se zaměří na mou jizvu. Nejdřív ji zlehka políbí, načež se mi zadívá do očí. Druhou rukou zajede do vlasů, zakloní mi hlavu a přitiskne ústa na má. Jazykem mi pronikne mezi rty, prsty mě pohladí po pažích, zanechá na nich ohnivou stopu. A já ho líbám, jako by na tom závisel celý můj život.

„Jamesi...“ unikne mi ze rtů.

Sáhne po svých brýlích, aby je sundal. Ustane v pohybu, když mu zachytím ruku a mírně zatřesu hlavou. „Nech si je.“

Na tváři se mu znovu objeví triumfální úsměv, a kdybych ho nemilovala už předtím, teď bych se do něj nejspíš zamilovala.

Vpije se do mých rtů... vášnivěji... naléhavěji, a když se od sebe stěží odtáhneme, oba lapáme po dechu.

„Tolik jsi mi chyběla. Vážně jsem šťastný parchant.“

O pár kroků couvne a sesune se na pohovku. Nohy doširoka od sebe a ve tváři nečitelný výraz. Kdybych byla fotografka, nejspíš bych tenhle moment chtěla zachytit a navždy ho uchovat v mém soukromém albu.

„Pojď ke mně.“ Poklepe na volné místo.

Jemně si zkousnu ukazováček mezi rty a koutky rtů se mi zvlí do šibalského úsměvu. Pozvolna z ramen stáhnou ramínka šatů a nechám je volně padnout k mým nohám, v souvislosti s tím se James prudce nadechne.

„Ošukej mě, profesore.“

„Do hajzlu! Chceš mě mít na svědomí?“ Dlaněmi si přejeđe přes obličej a upře zrak na má nahá prsa.

„Potřebuju tě, Jamesi. Už mě nikdy nenech udělat jakoukoli hloupost, prosím.“

„Nenechám,“ zašeptá zastřeným hlasem.

Mám pocit, že už nevydržím čekat, a tak se svůdnými kroky přiblížím a posadím se přímo na jeho klín, kde se pohodlně uvelebím.

Vtisknu ruku mezi naše těla a pokusím se mu rozepnout zip. Zastaví mě.

„Chceš mě?“ zašeptám.

To, co vidí v mých očích ho donutí přikývnout a usmát se na mě. Prsty nahmatám lem trika a přetáhnu mu ho přes hlavu. Konečky prstů přejeđu po vyrýsovaných svalech, jako bych je viděla poprvé. Tmavé chloupky na jeho hrudi se zalesknou, jak na ně dopadne záře od lampy stojící v rohu místnosti. Políbím jej na hrud' a James zavrčí.

„Sundej si ty kalhotky. Hned!“

Bez zaváhání je stáhnu dolů, přičemž se James vysouká z kalhot rovnou i s boxerkami. Penis má tvrdý a připravený, nesměle si olíznu spodní ret a James mě jedním pohybem stáhne na pohovku a uvězní na ní svým tělem. Zachvěju se a sotva popadám dech, jak jsem rozpálená.

Chtěla jsem litovat dne, kdy se mi zaryl do duše, ale nedokázala jsem se k tomu nikdy přimět.

Nestydatě si prohlédne každý centimetr mé nahé kůže a následně nasaje jednu bradavku do úst. Jemně ji okusuje a druhou svírá prsty. Prohnu se v zádech, jako luk, aby měl lepší přístup. Celým tělem mi vibruje neukojitelné napětí a klitoris mi dychtivě pulsuje.

Nechci nic jiného, než aby mi ukázal svou touhu... zranitelnost. Přeji si, aby mi věnoval veškerou svou pozornost a udělal mě šťastnou. Myslím, že jsem tam, kde bych měla být. V jeho náručí. V jeho životě.

Sjede rukou mezi nás a stiskne si působivou erekci, následně nazvednu pánev a nastavím tak, že špičkou penisu míří do mých vlhkých záhybů.

„Kondom... nemáme kondom.“

„Kašli na prezervativ, Jamesi a konečně mě ošukej. Čekala jsem příliš dlouho. Znič mě.“

Párkrát lehce přejede přes mou vlhkost a jedním pohybem pronikne do citlivých útroby, přitom všem nespouštíme ze sebe oči. Oba současně zalapáme po dechu, a jak se mu slastně přivřou víčka zasténám. Dlouhými výpady mi roztahuje útroby a po chvíli se přestane ovládat. Konečně... Proniká do mě dlouze a hluboce a každým přírazem mě přikovává k pohovce. Z jeho rysů se mi chce brečet, je tak nádherný až se kolem něj začnu svírat.

Nikdy jsem se necítila víc naživu jako teď...